

størst mulige Økonomi. Det drejer sig, saa vidt jeg ved, om en Udgift for hvert Barn af 4—600 Kr. om Aaret paa disse Lands- skoleanstalter. Nu er det ganske vist, at der er mange Hjem, hvor man ikke kan afholde disse Udgifter, ikke tilnærmelsesvis og maasse slet ikke; men paa den anden Side er Summen ikke større, end at mange Familier ere i Stand dertil. Man maa huske paa, at Forældrene ere pligtige dertil, og 4—600 Kr. er en Udgift, der i mange Forhold kan forvoldes af et enkelt Barn. — Man bør altsaa forvente, at der vil blive vist den størst mulige Økonomi. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at det er almindelig bekendt og ogsaa fremgaar af, hvad der er udtalt i det andet Ting under Behandlingen af dette Spørgsmaal, at Ministeren siger: Vi give den ene Halvdel, den anden Halvdel maa de paagældende skaffe til Veje. Det er da saa overmaade let at komme og forlange, og naar det først er blevet en Usance, at den ene Halvdel gives, naar den anden skaffes til Veje, saa gøre Forældre, der efter deres Kaar, selv om de ikke kunne siges at være formuende, dog ere i Stand til at afholde Udgifterne, saa overmaade let Regning paa at slippe med Halvdelen. Der kunde dog være Tale om, forekommer det mig, at man sagde: Ja, vi skulle hjælpe, men vi kunne ikke hjælpe med det halve, kun med en Fjerdedel, 100 Kr. eller deslige. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og tillade mig at afvente en Udtalelse herom fra den høje Minister.

Endelig har jeg endnu kun tilbage, hvad der findes i Tillæg B. Sp. 45—47 angaaende det kgl. Teater og Kapel. Det er jo et kært gammelt Barn, og det er vistnok første Gang i en meget lang Aarrække, at det kgl. Teater og Kapel kun møder op med en eneste Post i Udvalgsbetænkningen angaaende Statsregnskabet. Dette Spørgsmaal har en meget lang Historie; jeg skal fremdrage det, som er det væsentlige. Det er følgende: Der findes 2 Konti, Konto 8 „Ekstraordinære Understøttelser“ og Konto 11 m „Forskellige og tilfældige Udgifter“. Paa Konto 8 har Ministeriet i en længere Aarrække brugt 10,000 Kr. til ekstraordinære Understøttelser, og har ogsaa forlangt det. Folketinget nedsatte Summen til 6,000 Kr., og Landstinget forhøjede den til 10,000 Kr. Dette gjorde Landstinget imidlertid ikke i Finanslovsforlaget for 1893—94; da lod man det blive staaende ved de 6,000 Kr., og derfra gif de 6,000 Kr. over i det administrative Budget. Man havde imidlertid alligevel Trang til at anvende 10,000 Kr., og da Kontoen for „Forskellige og tilfældige Udgifter“ — jeg

maa sige, undtagelsesvis i Forhold til, hvad der var sset i tidligere Aar — var i Stand til at faa et Overskud af, hvad der var bevilget dertil, har man slyttet de 4,000 Kr. over paa Konto 11 m til en Række Gratifikation af samme Art som dem, der findes paa Konto 8. Derom har Statsrevisionen sagt, at den ikke kan se, „at Ministeriet har været besøjet til her under Konto 11 m at supplere Beløbet paa Konto 8 med de der strogne 4,000 Kr.“ Men jeg vil gøre opmærksom paa, at det slet ikke var noget nyt; thi det samme havde været Tilfældet det foregaaende Aar; der lod ogsaa det administrative Budget, sfont der var forlangt 10,000 Kr. paa Konto 8, paa 6,000 Kr., og da man ogsaa den Gang havde Trang til at anvende ca. 4,000 Kr. — 3,430 Kr. 20 Ore — ud over denne Sum, saa bleve de paa samme Maade overførte paa Konto 11 m, og den Gang fandt Statsrevisionen ikke noget at bemærke hertil. Naar den altsaa ikke gjorde det ene Aar, saa synes det heller ikke at være rigtigt at gøre det andet Aar, saa meget mere som Anvendelsen af de 10,000 Kr. under Konto 8 jo vilde have været hjemlet — vel ikke ved det administrative Budget, det var det heller ikke det foregaaende Aar — men ved den foreløbige Finanslov, der satte som Grænse for de Beløb, der kunde anvendes, hvad der fandtes paa Finanslovsforlaget, og det var 10,000 Kr. Med andre Ord: Havde Ministeriet sat denne Udgift ind paa Konto 8, tror jeg ikke, nogen vilde have haft noget at bemærke derimod. Det hele falder overhovedet sammen med, hvad jeg havde Besjledighed til at berøre for 3 Aar siden, men hvad den ærede Minister ikke vilde gaa ind paa. Vi mente den Gang, at naar det var givet, at man i det andet Ting havde nedsat Teatrets Budget saa meget, at man ikke kunde slippe igennem, og naar vi dog ikke kunde faa en ordinær Finanslov, men skulde have en foreløbig Finanslov, saa vilde det være praktisk i det administrative Budget at holde sig til, hvad der var overensstemmende med den foreløbige Finanslov, nemlig hvad der fandtes paa selve Finanslovsforlaget; saa havde vi været ude over det. Naar det Spørgsmaal ligger jo ikke for og vil forhaabentlig heller ikke mere komme til at ligge for; men vi have ment, at der ved, hvad der her i dette sidste Aar foreligger, ikke har været nogen særlig Grund til at fremdrage dette Punkt, saa meget mere som det har det foregaaende Aars Praksis for sig.

Saa, jeg har trøttet de Herrer med at maatte gennemgaa disse Punkter, og jeg skal ventelig ikke oftere tage Ordet, medmindre Forholdene imod Forventning skulde føre